

Únik ze spárů DŽEJŇ

Probudil jsem se a ještě v polospánku projel databáze. Na webu policie dohromady nic nebylo. Nějaká ta vražda, to mě nezajímalo, to byly jen drobáky – prostě nic z mé branže. Ještě jsem se podíval, jestli někoho nehledají. Ne vraha, ale co kdyby nabízeli nějaké volné místo? Zase nic, co by odpovídalo mému profilu. Na to jsem byl zvyklý, celoživotně.

A pak jsem si otevřel to své království, projel ty svoje weby. Nakoukl jsem do schránky, pak do další, pozotvíral si profily. Nikde nic. Jenže to mě nemohlo zastavit. Já jsem byl totiž zvyklý vyčmucharat si zakázky sám. A teď jsem ucítil, že něco visí ve vzduchu. Jo, dneska mě čeká kšeft.

Málem bych si začal pískat – kdybych nevěděl, že by to mohlo vzbudit Džejn. A to jsem nechtěl. To by nechtěl nikdo z vás.

Mrštne jsem odhodil peřinu a bum! Čekal mě zarážející pohled na vlastní nohy v tom směšném pyžamu s koníčky. Znechuceně jsem si odfrkl. Hned jsem se ale uklidnil. Mimo mé doupě mě v něm nikdo neuvidí. Tak co, tisíc dřepů, nebo tisíc pět set? Dva tisíce sklapovaček, nebo dva tisíce sto? Tři tisíce kliků, nebo tři tisíce a jeden navrch, ahá? Nakonec jsem si dal pohov. Nepotřeboval jsem se mordovat, mé svaly pružily jako ocelová lana. Byly tak mohutné, že jsem je musel skrýt.

Rychle jsem na sebe hodil hadry. Svůj civil, svou uniformu, svůj kostým. Svou druhou kůži. Svůj neviditelný plášť.

Jestli vás to zajímá, natáhl jsem si úzké černé džíny, už trochu ošoupané. Tričko s nápisem sepraným k nepoznání.

Mikinu. Aha? Dochází vám to? Jo, přesně. Byl jsem oblečený jako kdokoli z vás.

A jak si chcete někoho zapamatovat, když ani nepoznáte, co má na tričku? Vidíte? Nevidíte nic!

A teď mě čekal nejtěžší úkol mé ranní mise. Vypařit se.

Rozhlédl jsem se po pokoji. V přítmi, ve světelném kuželu lampičky se stínidlem polepeným obtisky, která ani trochu nevypadala jako policejní reflektor, se vršily knihy. Kde se nekupily, tam se zamotávalo do sebe poházené šatstvo. Mezi tím vším talíře, skleničky, příbory a ubrousky. Zmačkané obaly od tyčinek. Prostě chlapské obydlí. Doupě rosomáka, který dovede zničehonic zaútočit, když ucítí oběť.

Ten nejchlapštější dojem dělaly stejně ty moje nástěnky. Pokrývaly je totiž papíry s načrtnutými schématy zločinů. Velká písmena označovala podezřelé osoby. To všechno propojovaly divoce naškrábnuté, přeškrtané nebo ztučněné čáry. Některá slova uvízla v kruzích namalovaných fixkou, kterou vedla hbitá, ale pevná ruka. Ta má.

Nástěnky úplně zastínily mou sbírku angličáků ze základky, které jsem neměl to srdce se zbavit. Dál se leskly v oddíle knihovničky vyhrazeném jen pro ně. To kvůli Džejn. Spoustu z nich mi dala ona. Všechny ostatní oddíly byly našlapané knížkami. I ty byly od ní.

Opatrně jsem pootevřel dveře. Co teď? Vznést se nad lino-leum a dostat se nepozorovaně ke svým keckám. Nadechl jsem se, tímto způsobem se nadlehčil a zatančil svůj ponožkový tanec. Za prosklenými dveřmi ložnice byla stále ještě tma. Sehnul jsem se ke keckám a ultraopatrně je zvedl. I to se mi podařilo, s takovou péčí, jako bych se vyhýbal infračerveným paprskům, oku kamery, případně fotopasti.

Jestli se ptáte, proč jsem si nevzal kecky večer do pokoje – to jsem nemohl. Džejn by si myslela, že nejsem doma. A zrovna když bych řešil nějaký zločin, klidně by ke mně vtrhla, což jsem jí jinak zakazoval. Zase by mi chtěla uklízet.

Zvedl jsem kecky a přitiskl si je na prsa.

Udělal jsem krok – a vzápětí zavadil o neskutečně vratkou, proklatou ženskou botu na podpatku, která se převrátila. V ranním tichu to zaznělo jako výstřel. Skoro okamžitě se ozval rozespálý hlas Džejn. Prosklenými dveřmi ložnice problesklo světlo. Na nic jsem nečekal a otevřel dveře od bytu. Div jsem si neurazil druhou ruku, jak jsem zároveň strhával z věšáku šustákovku. Věšák šel málem dolů, ale nakonec to ustál. Ozval se jen zvuk párané šustákoviny. Když nic horšího! Jestliže váš obrys někdy obroubily vystřelené kulky a mrštěné nože, taková lapálie vás nerozhodí.

Pelášil jsem v ponožkách, které mi v ohybech chodby nepříjemně podkluzovaly. S mrštností trénovaného atleta jsem ovšem vyrovnal každý hrozící pád. Co kdybych prosvištěl zatáčky po stěně? Ne. Mohl bych produpnout zeď, takový jsem měl drajv. To by Džejn zase vyváděla. Cože, výtah? Copak jsem invalida? A výtahem jsem stejně jet nemohl. Než by se doplazil k nám do patra, Džejn by mě dostihla, v tom svém županu.

Džejn.

Zase by mi vnucovala ty své snídaně.

Lupínky, kuličky, čtverečky, taštičky a polštářky. Teplé mlíčko. Ta Džejn, ta mi dokázala udělat ze života peklo.

Sám jsem se tomu divil, ale zůstával jsem s ní. Co taky můžete dělat jiného, když na vás někdo takhle visí? Dobře jsem věděl, že jsem jediný smysl jejího života. A smysl mého vlastního života? Ten jsem mu dodával jenom já sám.

Kecky jsem si obul v domovním vchodu. Hned se mi zvedla nálada. Natáhl jsem si šustákovku, svou legendární šustákovku, kterou jsem při úprku po schodech mával kolem sebe a vytvářel tak rozmazané pole, kdyby mě chtěl někdo třeba vyfotit.

V žaludku mi zakručelo, ale to mé odhodlání neoslabilo. Šelmy chodí na lov také na lačno.

Auta lemovala chodníky, bylo ještě hodně brzy. Pořádné fáro by se hodilo, uvědomil jsem si po tisíci. Pořádně nadupané

žihadlo, které ale bude vypadat docela nenápadně. Něco jako já. No a co, kdybych měl auto, stejně bych tady na sídláku nenašel místo k zaparkování.

Navíc jsem neměl řidičák. Ani peníze. Měl jsem jen legitku na městskou hromadnou, prázdný žaludek a svůj instinkt pátrače.

Trénovaným klusem jsem vyrazil na metro, ještě než se Džejn vykloní v županu z okna, bude chtít házet mi svačinu a zase to skončí pytlíkem uvízlým nahoře v bříze. Už se jich tam houpalo několik.

Běžel jsem jako panter, jako tygr, jako levhart. Dneska je den, kdy se můj život změní, říkal jsem si. Měl jsem v tom už docela trénink. Mé kecky nemilosrdně tepaly asfalt. Můj pohled byl tak ledový, že dělal na chodníku námrazu – můj pravidelný dech byl tak horký, že ji zase vysoušel. Vítr melancholicky hvízdal v mé protržené šušťákovce.

NEBEZPEČNÁ cesta

2

Do metra už proudily otupělé postavy se skloněnými hlavami. Úplní zombies, jenže bez zájmu o živáčky. Chudáci zotročení životem. Mátohy, strašidla, duchové bez těla... Vypadali bezmocně a bezbranně, jenom zabírali místo. Tím jsem se ale nemohl nechat zmást. Někde tady končilo nebezpečí, které mi hrozilo od Džejn – v županu a pantoflích by až sem nedoběhla a svačinou nedohodila – ale začínalo jiné, daleko větší.

Copak jsem mohl vědět, jestli mezi těmi zdánlivě bezvládnými figurami není někdo, komu jsem kdysi šlápl na kuří oko? Někdo, kdo se díky mně dočkal zaslouženého trestu? Nějaká ta oběť nekompromisní spravedlnosti, jak ji vidím a vykonávám?

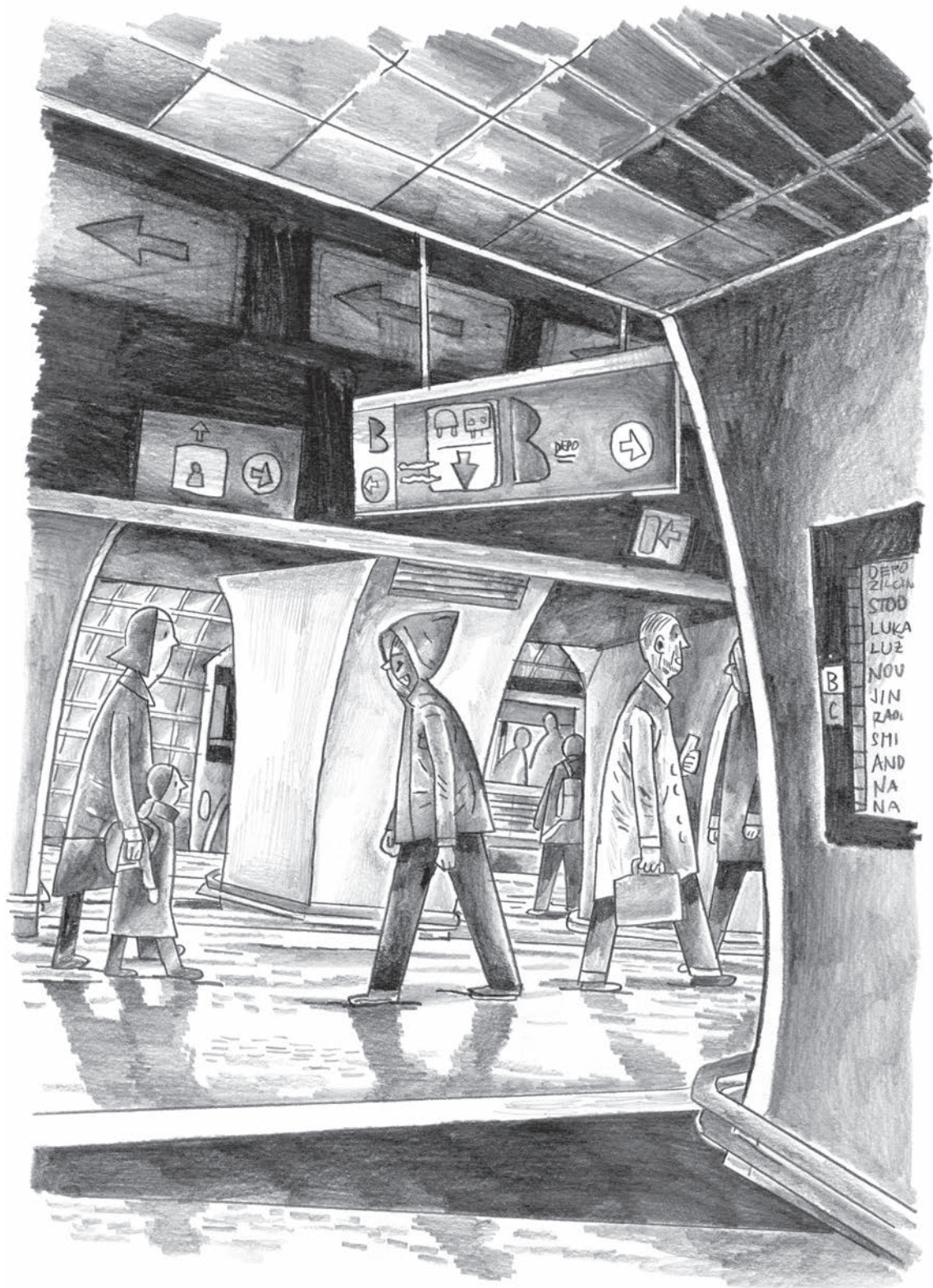
Udělal jsem jednoduchou věc.

Zapnul jsem si šustákovku. Ano, tu svou legendární šustákovku, kterou jsem odháněl přízraky při svém úprku z baráku. Tu svou lehoučkou šustákovku, kterou můžu kdykoliv sbalit a strčit do kapsy. A změnit tak svůj zjev. Případně ji obrátit podšívku navrch. A změnit svůj zjev. Teď jsem si přitáhl zip až ke krku, přesně jako to měli ostatní. Dzzzzzzzzzp. V rozepnutých kabátech běhají leda puberťáci, co si myslí, že tím něco změní.

Nasadil jsem si kapucu. A do uší jsem si nacpal sluchátka. To byl můj další fígl. Když mají lidé pocit, že posloucháte hudbu, myslí si, že neposloucháte je. A když si natáhnete kapucu, že se na ně nedíváte. Jaký omyl!

Takhle vyzbrojený jsem prošel na nástupiště, nastoupil do vagonu, plného tak akorát. Mohl jsem pozorovat cestující, a zároveň se vyhnout jejich pohledům. Bleskově jsem

zrekognoskoval osazenstvo. Má stopadesátiprocentní paměť mi neukázala žádnou podobnost. Ty žalostné postavy se ztuhlými, zasmušilými obličejí jely nejspíš jenom do školy nebo do práce, a nic víc. Nikdo tady nehledal pomstu.

A pak jsem se zaměřil na jejich ruce.

Nezajímalo mě, jestli mají plný počet prstů, nápadně nalakované nehty nebo jedinečné prsteny. Případně jestli jejich prsty nenesou stopy zápasu, například úderu sekerou. I toho bych si okamžitě všiml. Ale ne. Zajímalo mě to, co v těch prstech drží. Znovu se pletete. Ne. Žádné zbraně. Kdo by měl v ranním metru bouchačku? Vždyť by mu při poklimbávání leda vypadla z ruky. Ne.

Zajímalo mě, co čtou. Pokud tedy nekoukali do mobilů, kde se to poznat nedalo.

Naškrábané sešity ze základky, jasně. Vysokoškolská skripta zbrocená zvýrazňovačem. Slovníčky s pateticky napsanými slovíčky, v dalším useless pokusu naučit se konečně anglicky. A samozřejmě – knihy. Nemusel jsem zjišťovat jaké. Bylo to krystalicky jasné. Převažovaly tituly od bestselleristky Gréty Grande.

Nezmátlo mě ani to, že některé čtenářky si svou Grande pečlivě zabalily do ochranných obalů. Většinou zářivě barevných, pečlivě sladěných, odpovídajících jejich nalíčení. Bezpečně jsem poznal ty knihy podle jejich charakteristické tloušťky. A také podle toho, jak do nich čtenářky úpěnlivě zíraly. A navíc – no ano. Zíraly s tvrdým y.

Ty svazky v obalech totiž měly jenom ženy. Chlapi, když už, čučeli do military, do fantasy nebo do sci-fi. A nadpozemští supervojáci s nabašenými svaly, jakoby nafouknutými pumpičkou na mičudu, svíjející se draci, kteří vypadali, jako by na sebe zvrhli hrnec s vařící vodou, nebo vyzáblí mimozemšťani, patrně na redukční dietě, kontrastovali s jejich jalovými, nejistými obličejí.

Neudivilo mě, že většina knih byla od Gréty Grande. Tak to prostě bylo. Nepřekvapilo mě, že většinu knih ve vagonu

měly ženy. Tak to prostě je. Čtou hlavně ženy. To jsem věděl s nezlomnou jistotou. Roky sledovačky, jasné? V tomhle oboru jsem mistr, a nejenom v něm.

Zajímalo mě něco jiného.

Jestlipak ty knihy mají na sobě knihovnickou nálepku?

Svazky v ochranném obalu jsem mohl vyloučit. Kdo by si balil knížku, kterou už dovedné prsty knihovnice zavinuly do igelitu?

A jakmile bych uviděl knihovnickou nálepku, zaměřil bych se na čtenáře. Můj ostríží zrak by ho prověřil jako rentgen. Zapojil bych i svůj další výjimečný smysl: čich. Pach knihy! Ta jedinečná kvalita! Ani můj sluch by nepřišel zkrátka. Zvuk obrácené stránky dokáže prozradit neuvěřitelně moc. Snad bych i předstíral, že jsem se zapotácel, abych se mohl dotknout stránky a tím aktivovat i svůj mimořádně vyvinutý hmat. A hned bych věděl, jestli jsem na správné stopě.

Tady to vypadalo na pěknou nudu. Všechny ty romány Gréty Grande byly v osobním vlastnictví. Jejich majitelky se o ně nechtěly dělit s nikým jiným. Potřebovaly, aby si jejich svazky udržely svou jedinečnou vůni a voněly právě tak jako ony. Takže nic.

Anebo?

Koutkem oka jsem zachytil překvapivý pohyb. Dáma s pečlivě upravenými vlasy a dokonalým nalíčením, ještě čerstvým z ranního tříčtvrtěhodinového pobytu v koupelně, se příliš rychle zvedla. Ona se přímo vymrštila! Šššššššš, udělaly její šaty. Sssssssss, zavlnily se jí vlasy... Zato její nalíčení, to zůstalo potichu. Ve vagonu přitom nebyl žádný revizor, před kterým by prchala, ani neviděla kamarádku.

Tak a je to tady.

Já poznám, když ze mě má někdo hrůzu.

Kdepak jsme se to setkali?

Pak jsem si ale uvědomil, že tu svou Grande drží nějak divně. Nezaložila si ji záložkou. Ne. Jenom vrazila mezi stránky

ukazováček. Skoro se zdálo, že se jí knížka zahryzla do ruky. A ona s ní uháněla ke dveřím.

Dveře se otevřely.

V tu chvíli jsem všechno pochopil – můj zájem s krátkým, profesionálním znechucením opadl.

To nebyl případ pro mě.

Tu ženskou jenom rozhodila nějaká zvlášť vypečená pasáž. Potřebovala si ji přečíst ještě jednou a řádně vychutnat v soukromí. A pokud jí stoupnou slzy do očí, tak si je ihned usuší a neponičí si mejkap. Nepotřebovala mě a já jsem nepotřeboval ji. Žádný zločin se nestal. Pokud není trestné psát knihy tak, že by nad nimi člověk brečel.